

νομα τοῦ Λεκόκ. Πάραυτα ὁμως κατέστη πάλιν κύριος ἐαυτοῦ καὶ ἀπῆντησε ψυχρῶς :

— Βλέπω, κύριε, ὅτι ἠπατώμην. Ἡ ὁμοιότης μ' ἐπλάνησεν, ἀναμφιβόλως, διότι τὸ ὄνομά σας . . . τὰ ὀνόματά σας, θέλω νὰ εἶπω, μοὶ εἶνε ὁλοσχερῶς ἄγνωστα. Ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν κυρίαν Λεκόντ, ἀλλὰ δὲν εἶνε διατεθειμένη νὰ μὲ δεχθῇ. Ἰσως μεταμεληθῇ διὰ τοῦτο ἀργότερα, ἀλλ' ὅπως δῆποτε δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ πράξω καὶ ἀναχωρῶ.

Καί, χαιρετίσας ἐλαφρῶς τὸν νεανίαν, ὅστις, ἐν τούτοις, δὲν ἀνταπέδωσεν αὐτῷ τὸν χαιρετισμόν, ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κύριος Λεκόκ δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ὁ δὲ Τολβιάκ κατήλθε ταχέως τὴν κλίμακα, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἄμαξάν του, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐρρίφθη, κράζων πρὸς τὸν ἡνίοχον :

— Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν σῆς Ὁρλεάνης !

Ἦτο προφανές ὅτι ὁ σύρων τὴν ἄμαξάν ἵππος ἀνῆκεν εἰς ἄλλον, διότι οὐδόλως ἐφείδετο αὐτοῦ.

Μόλις ἡ ἄμαξα ἤρχισε νὰ τρέχῃ, ἵνα διατρέξῃ τὰ πολυάριθμα χιλιόμετρα, ἄτινα χωρίζουσι τὴν κρηπίδα τῆς Βουλώνης ἀπὸ τοῦ βουλευθρίου τοῦ νοσοκομείου, ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤρξατο μονόλογον, οὕτινος ἦτο δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις τὴν ἔννοιαν, καίτοι ἐξεφράζετο εἰς καθαρωτάτην Γαλλικὴν :

— Εἰς τί βάρθρον ἐπήγιναν νὰ πέσω; ἔλεγε χαμηλοφώνως. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ γέρω Λεκόκ, καὶ συμπίπτει ἀκριβῶς νὰ νυμφεύεται μίαν ἀπὸ τὰς δύο κληρονόμους . . . ἡ μᾶλλον τὴν μόνην . . . διότι ἡ ἄλλη δὲν κληρονομεῖ παρὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς . . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω πῶς ὁ διάβολος ἀνακατεύεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν ! Ἐξ ἄλλου εἶμαι βέβαιος, ὅτι κἄπου εἶδα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ Λεκόκ . . . καὶ εἶμαι ἐπίσης βέβαιος ὅτι δὲν τὸν ἀπῆντησα ποτὲ μὲ τὸν πατέρα του . . . εἰς τὸν ὁποῖον, ἄλλως τε, δὲν ὠμίλησα τρεῖς φορὰς εἰς τὴν ζωὴν μου . . . Μοῦ φαίνεται ἀκόμη ὅτι ὅταν τὸν εἶδα ἦτο πολὺ νεώτερος. Ποῦ νὰ ἦτο ἄρα γε ; Ἰσως εἰς τὴν Ἀγγλίαν . . . πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπεν ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν Ἀγγλίαν . . . τοῦτο πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσω . . . διότι, τέλος, ἂν μὲ ἀπῆντησεν ἐκεῖ κάτω ; . . . Ἀλλ' ὄχι . . . ὅθι μὲ ἀνεγνώριζε καὶ αὐτὸς ἐπίσης, καὶ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ πρόσωπόν μου εἶνε ὅλως νέον εἰς αὐτόν . . . Εἶνε βέβαιον ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχα ὄλην μου τὴν γενεαῖδα . . . Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ἔχει τώρα, ἐνῶ θὰ ἦτο ἴσως ἀγένειος, ὅταν ἦτο πέραν τῆς Μάγχης. Τέλος, μετὰ τινὰς ἡμέρας, θὰ γνωρίζω ποῦ νὰ βασισθῶ.

Ἐνταῦθα τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Τολβιάκ ἐκυθρόπασεν ἐπαισθητῶς, καὶ ἐπανάλαβε μονολογῶν :

— Ναί, θὰ τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐχάθη ἡ ὑπόθεσις μὲ τὴν κληρο-

νόμον. Πῶς νὰ διαπραγματευθῇ κανεὶς μὲ γυναῖκα, αἱ ὁποῖαι πρόκειται νὰ συγγενεύσουν μὲ τὴν οἰκογένειαν Λεκόκ ! Ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ προτείνω εἰς αὐτὰς συμβιβασμὸν θὰ συμβουλευθῶσι τὸν υἱόν, ὅστις θὰ συμβουλευθῇ τὸν πατέρα του, καὶ ὁ γέρον πανούργος δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐννοήσῃ τὰ σχέδιά μου. Πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ἄλλο σχέδιον . . . τὸ ὁποῖον ὁμως εἶνε ἐπικίνδυνον, καὶ μάλιστα τώρα . . . Ἀδιάφορον. Θὰ ἐπιστρέψω κατ' αὐτὰς διὰ νὰ ἐξετάσω τὰ περίεξ τῆς ἐπαύλεως . . . τὸ ταχύτερον, θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω . . . Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ λάβω τὰ προφυλακτικὰ μέτρα μου διὰ τὴν ἄλλην . . . τὴν κόρην τοῦ ὁδοφύλακος. Νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε εὐκολώτερον . . . Μὲ αὐτὴν ὁμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνῃ συμβιβασμός, διότι εἶνε μόνον ἐξ ἑτῶν . . . Θὰ ἴδω πρῶτον τί ἀνθρώπος εἶνε ὁ πατέρας . . . κατόπιν θ' ἀποφασίσω νὰ ἐνεργήσω οὕτως ἢ ἄλλως.

Μετὰ τὴν διεξοδικὴν ταύτην καθ' ἑαυτὸν συνομιλίαν, ὁ κύριος Τολβιάκ ἀπεσύρθη εἰς τὴν μίαν γωνίαν τῆς ἄμαξῆς καὶ ἀπέσχε τοῦ λοιποῦ νὰ σκέπτηται μεγαλοφώνως.

Ἐὰν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἠδύνατο νὰ τὸν ἴδῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀφότου ἀπεχωρίσθη τοῦ Πιεδούση ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Μαγδαληνῆς, θὰ ἠσθάνετο, ἀναμφιβόλως, ἔκπληξιν, διότι ὁ ἀνιχνευτὴς, ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐντὸς μηνὸς θὰ ἀνεκάλυπτε τὸν αὐτουργὸν τοῦ διττοῦ φόνου τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἐφάνετο ὅτι ἐνησχολεῖτο δι' ὑπόθεσιν ὁλως διάφορον τῆς προκειμένης. Ἐν τούτοις, ὁ νεώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἶχεν εἰς τὸν βοηθὸν του ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, καὶ θὰ ἐνόμιζεν ἴσως ὅτι τὰ διαβήματα καὶ οἱ διαλογισμοὶ τοῦ ἐμπεύρου τούτου ἀστυνομικοῦ πράκτορος εἶχον ἔμμεσον σχέσιν πρὸς τὰς ἀνερευνήσεις, ἃς εἶχεν ἀναλάβει.

Ὅπως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραὶ ἐπανεῦρε τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ, καθ' ὃν καιρὸν ἡ ἄμαξά του ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκοδομῆς, ἔνθα εὐρίσκοντο τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ὁρλεάνης. Ἐγνώριζε τὴν διεύθυνσιν ταύτην, καὶ συνεπῶς εἰς ποῖον ἠδύνατο ν' ἀπευθυνθῇ ἵνα λάβῃ πληροφορίας διὰ τὸν ζητούμενον ἀνθρώπον, καθόσον ἐσχάτως εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ μιᾶς κλοπῆς, διαπραχθείσης εἰς ἓν τῶν γραφείων τοῦ σταθμοῦ.

Ἐπορεύθη λοιπὸν κατ' εὐθείαν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποῖου διετέλει ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ, καὶ διηγήθη αὐτῷ ὅτι ἤρχετο ἵνα ἐξετάσῃ περὶ τινων γεγονότων, εἰς ἃ ὁ ὑπάλληλος οὗτος εἶχε λάβει μέρος καὶ ἄτινα ἡ ἀστυνομία ἐπεθύμει ν' ἀνακαλύψῃ. Ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν νὰ μὴ ἐξηγηθῇ περισσότερον, καθόσον ἡ ὑπόθεσις ὤφειλε νὰ διεξαχθῇ μετὰ μεγίστης ἐπιφυλάξεως, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα

τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξετάσῃ ὁ ἴδιος τὸν Κάμπρεμερ.

— Τίποτε εὐκολώτερον, ἀπ' αὐτό, ἀπῆντησεν ὁ ἀρχηγός, καὶ δὲν ἔχω καθόλου σκοπὸν νὰ γνωστοποιήσω τὴν ἐπίσκεψίν σας, διότι ἴσως βλάβῃ τὸν καλὸν αὐτὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς ἓκ τῶν καλλιτέρων ἐργατῶν μας. Ἀγνοῶ εἰς τί τὸν κατηγοροῦν, ἀλλ' εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως. Πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν ἔλαβον ποτὲ ἀφορμὴν νὰ τοῦ ἀπευθύνω τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν, καὶ ἡ εὐθύτης του εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας.

— Σὰς πιστεύω, καὶ θὰ ἐνεργήσω μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐνοχοποιηθῇ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Τιντσεμβραὶ, εἶνε ἀπλή, διατύπωσις, τὴν ὁποίαν ἐκτελῶ . . . Πληροφορίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀνάγκην, καὶ αὐτὸς μόνος εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς χορηγήσῃ. Εἶνε νυμφευμένος, μοὶ φαίνεται ;

— Ὁχι, εἶνε χῆρος, πρό τινων ἐτῶν ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του, τὴν ὁποίαν ἡγάπα ὑπερβολικὰ, καὶ ἡ ὁποία ἦτο κόρη ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας, μὲ αὐτὴν ἔχει μίαν μικρὰν κόρην, τὴν ὁποίαν λατρεύει καὶ ἀνατρέφει ὁ ἴδιος. Εἶνε τὸ μόνον ἐλάττωμά του, καὶ εἶνε ἐλάττωμα, διότι δὲν τὴν ἀφίνει οὔτε στιγμὴν. Τὴν φέρει μαζύ του ὅταν εἶνε τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡμεῖς κλείομεν τὰ μάτια διὰ τὴν παρὰ βᾶσιν αὐτὴν τοῦ κανονισμοῦ. Αὐτὰ λοιπόν' τώρα αὐτὸς εἶνε εἰς τὸν δρόμον, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ ἡ μικρὰ εἶνε ἐκεῖ.

— Ἡμπορῶ νὰ ὑπάγω τώρα νὰ τοῦ ὁμιλήσω, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήσω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ; ἠρώτησεν ἀμέσως ὁ ἀνιχνευτής.

— Ἀξιόλογα. Θὰ δώσω διαταγὴν νὰ σὰς ὀδηγήσουν μέχρι τοῦ γνώμονος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται. Θὰ σὰς εἶμαι ὑπόχρεως ἂν δὲν ἐξαγριώσετε τὴν κόρην, ἡ ὁποία εἶνε τὸ χαϊδεμένο μας παιδί.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

Ἡ Μάγχα αἰφνης ἐγένετο κατηφής.

Ὁ πατὴρ ἐπεθύμει, ὡς συνήθως, ν' ἀκούσῃ αὐτὴν ᾄδουσαν. Ἀλλ' αὐτὴ ἠρνήθη καὶ δοῦσά μοι βιβλίον τι μὲ παρεκάλεσε ν' ἀναγνώσω μεγαλοφώνως.

Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ἐξηκολούθει νὰ ράπτῃ σιωπηλῇ.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας προσεπάθει νὰ μ' ἀποφύγῃ.

Παρετήρησα τοῦτο περίλυπος, περιεποιούμην αὐτὴν μετὰ μεγαλειτέρου ζήλου, ἀλλ' ἡ πενθερά μου ὑπώπτευσε τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ ἔδειξε τὴν δυσἀρέσκειάν της.

Ἡ Καρολίνα ὅμως οὐδὲν ὑπώπτευσεν. Οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω ἄλλον.

— Τὸ γνωρίζω, ἔλεγεν ἀφελῶς, ὁ μνηστήρ μου θὰ μὲ λατρεύῃ μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἀντώνιος, πρὸς ὃν ἀνήγγειλα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαθήματός μου, μοὶ ἀπεκρίνατο, παρ' ἐλπίδα, ἀταράχως :

— Πῶς θὰ ἡλιπίζον, ἔλεγεν, ὅτι τοιοῦτος ἀγγελος θὰ ἤξιον νὰ μ' ἀγαπήσῃ; Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ν' ἀφιερῶσω ἑαυτὸν πρὸς εὐδαιμονίαν της. Θὰ πράξω ὅ, τι ἀπαιτήσῃ παρ' ἐμοῦ. Θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ σέβωμαι ὡς ἀδελφὴν, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρά μου. Ἰσως μετὰ τινὰ χρόνον μὲ ἀγαπήσῃ. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἐλπίς μου, δὲν δύναμαι ν' ἀποσυρθῶ, ἐκτὸς ἂν ἐκείνη ἀγαπᾷ ἄλλον. Τότε βεβαίως θὰ ὑπομείνω καρτερικῶς τὴν ἀτυχίαν μου.

Ὁ Ἀντώνιος ἐπεθύμει νὰ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Μάγικαν, ἣν τέλος ἡδυνήθην νὰ εὗρω μόνην.

Παρακάλεσα αὐτὴν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μου.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ μοὶ ἔδωκεν ἀπάντησιν. Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ ἐνεποίησεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη.

Ἐθαύμαζον τὴν κομψὴν γραφὴν καὶ ἐφθόνουν ἐκείνον, οὗ τὸ ὄνομα ἔγραψεν ἡ τρυφερὰ χεὶρ της.

Μετὰ μεγίστης λύπης ἀπέστειλα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ταχυδρομικῶς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἀντώνιος μοὶ ἀπέστειλεν αὐτὴν παρακαλῶν με νὰ τὴν ἀναγνώσω.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον :

« Παρὰ τοῦ φίλου σας ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας. Ἐκπληκτος ἔμαθον τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα ἔχετε πρὸς με, ἀφανὴ κόρη· εὐγνωμονῶ ἐπὶ τούτῳ καὶ λυποῦμαι, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀμείψω αὐτά. Λέγετε, ὅτι ἂν ἀγαπῶ ἄλλον, θὰ ἀποσυρθῇτε. Ἀληθῶς λοιπὸν σὰς λέγω, ὅτι ἀγαπῶ ἄλλον, καὶ δυστυχῶς πρέπει νὰ θάψω τὸν ἑρῶτά μου ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου. Μάθετε, ὅτι ὁ ἑρῶς σας δὲν εἶναι τοσοῦτον ἀτυχής, ὅσον ὁ ἐμὸς. Ἐμαθον ὅμως, ἐγὼ ἀσθενὴς νεανίς, νὰ φέρω καρτερικῶς τὰ δεινὰ. Φρονῶ δὲ ὅτι καὶ ὑμεῖς, ὡς ἄνθρωποι, θὰ δυνηθῇτε νὰ ὑπομείνητε τὴν ἀτυχίαν μετὰ τῆς αὐτῆς τοῦλάχιστον καρτερίας. »

Ἡ ὀργή μου ἀναλογιζομένου, τὸν εὐδαίμονα θνητόν, ὅστις κατεῖχε τὴν καρδίαν τῆς Μάγικας ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν μου.

Ἐτρεχον ὡς μανιακὸς ἐν τῷ δωματίῳ μου.

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀντωνίου, ἣν δὲν εἶχον ἀκόμη ἀναγνώσει καὶ ἡ καταφικινομένη ἐν αὐτῇ τῆς καρδίας τοῦ ὀρμῇ ἐπράυνε τὴν ἰδικήν μου. Ἀνέγνων πάλιν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μάγικας καὶ ἡσθάνθην τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων τῆς περικαλλοῦς ἐκείνης παρθένου. Ἐν τοιαύτῃ τρομερᾷ ταραχῇ εὐρισκόμενος, ἔλαβον τὴν ἀδειαν, ἣν ἐγὼ ἐπεζήτησα νὰ ἀπέλθω εἰς ξένην γῆν.

Ἡ χαρὰ μου ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ ἀπουσία αὕτη ἐπεβράδυνε τὸν γάμον μου, μ' ἀπῆλασσε τῆς δεινῆς ἐκείνης θέσεως καὶ δι' αὐτῆς θὰ ἡδυνάμην νὰ διακρῆζω τὸν τρομερὸν δεσμὸν ἀνακτώμενος τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Τί νὰ πράξω; ἔλεγον κατ' ἑαυτόν. Ἡ Μάγικα ἀγαπᾷ ἄλλον καὶ μόνον ὡς ἀδελφός, ὡς φίλος, δύναμαι πλησίον της νὰ ζήσω. Ἡ εὐτυχία μου, ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ, ἡ φιλία τοῦ πατρὸς της θ' ἀμείψωσι τὸ ἀτύχημα τῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ἐνώσεως.

Δὲν θὰ διηγηθῶ τὰς συγκινητικὰς σκηνὰς τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὰ δάκρυα, τὰς λιποθυμίας, τὴν παραφορὰν τῆς Καρολίνας.

Ὁ πενθερός μου μ' ἀπῆλλαξε τῆς θέας ταύτης. Ἐνηγκαλίσθην περιπαθῶς αὐτόν, ἐφίλησα τὴν χεῖρα τῆς Μάγικας καὶ ἀπῆλθον.

Μακρὰν τῆς πατρίδος προσεπάθησα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων μου, ἐν τῇ μελέτῃ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν νὰ λησμονήσω τὴν σκληρὰν στέρησιν. Προσεπάθησα πάσῃ δυνάμει νὰ λησμονήσω τὸ παρελθὸν ἀνακτώμενος τὴν ἡθικὴν ἐλευθερίαν μου, ἀπροσδόκητον ὅμως συμβάν, ἐπιστολὴ ἐκ Κοπεγχάγης, ἡ μελωδία ἄσματος, εἰκὼν γυναικὸς ἤρκει νὰ καταφλέξῃ τὴν καρδίαν μου ἐπιποθοῦσαν τὴν εὐτυχίαν παρελθουσῶν ἡμερῶν.

Ὁκτὼ μῆνες διέτρευσαν.

Δὲν ἡδυνάμην πλέον νὰ μένω μακρὰν τῆς Δανίας.

Ἐπανῆλθον εἰς Κοπεγχάγην ὡς ἀπῆλθον, καὶ εὗρον τὸν οἶκον τοῦ πενθεροῦ μου ὡς κατέλιπον αὐτόν.

Μετὰ τινὰς ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου ἡμέρας ἔφθασεν ἡ ἀμφιετρίς τῆς γεννήσεώς μου.

Ἐνεθυμήθην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὰν τῶν γονέων μου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ καὶ νὰ ἀποφύγω τὰς εὐχὰς τῆς Καρολίνας καὶ τῆς μητρὸς της οὐδὲν περὶ τούτου εἶπον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὡς συνήθως, ἐκαθήμην παρ' αὐταῖς, ὅτε ἤκουσα τὴν Μάγικαν ἄδουσαν ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ.

Πρῶτον, ἤδη μετὰ τὴν ἐπ' ἀνόδον μου, ἤξιούμην τῆς εὐτυχίας ταύτης. Ἐπλησίασα αὐτὴν.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὠχρότατον, κατηφὲς δὲ καὶ περίλυπος ἐπληττε τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἄσμά της ἦτο μελαγχολικόν, ὁμοιάζον πρὸς δειλὴν κραυγὴν ἀγωνιώσης ψυχῆς.

Ἐκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν της κατευτικὴ τοῦ θέρους ἡμέρα.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ δύοντος ἡλίου κατελάμπρυνον τὸ γλυκὺ τῆς Μάγικας πρόσωπον.

Μία τῶν ἀκτίνων αὐτῶν ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ Πιστοῦ καὶ παρατηρῶν αὐτὸν ἀνελογιζόμενον :

— Ἀ! ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τῆς πίστεώς μου, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ διαρκέσῃ τοσοῦτον ὀλίγον χρόνον.

Ὅταν τὸ ἄσμα τῆς Μάγικας ἐτελείωσεν, ἔλαβον τὴν χεῖρά της.

— Εὐχαριστῶ, τῇ εἶπον, σεῖς ἀληθῶς ἐωρτάσατε τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου.

— Πῶς! ἀνέκραξεν, εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν

γενεθλίων σας καὶ δὲν εἶπατε τοῦτο.

— Ἀ! μὴ εἴπητε τίποτε. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου ἀπέθανον, ὅλοι, ἐκείνοι οὐτινες ἀληθῶς μὲ ἠγάπων, εἰμαι ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ. Ὑμεῖς διὰ τοῦ ἄσματος σας, ὑμεῖς μόνη, ἐωρτάσατε τὰ γενεθλιά μου. Αὕτη θὰ εἶνε ἡ τελευταία χαρὰ μου ἐπὶ γῆς.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μάγικα ἔκρυπεν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ πρόσωπον θρηνοῦσα πικρῶς.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Σ*

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ὁ « Ἀδικηθεὶς Ρογήρος », μυθιστορία Ἰουλίου

Μαρό, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

« Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις

Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

« Ἐλπινίκη » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρω-

τότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα

Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία

Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

« Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης », μυθιστορία

Π. Ζακὸν δρ. 2,50 (2,70)

« Ὁ Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de

Terrail δραχ. 2,50 (2,70)

« Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου

Σύη δραχ. 3 (3,20)

« Τὸ διάμεσον Φρέαρ », μυθιστορία Pierre

Salas δραχ. 4 (4,40)

« Τὰ χάλια μας », κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἡ-

θοποιοῦ λ. 70 (80)

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν », μυθιστορία Ξα-

βιέ - δὲ - Μοντεπέν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

« Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀ-

λεβῶ δρ. 4,50 (4,70)

« Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τό-

μοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

« Τυχαιὸν Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ

Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 4 (4,40)

« Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre

Zacccone δρ. 4 (4,20)

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κράσι », μυ-

θιστορία Paul de Cock, μετὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν.

Τριανταφύλλου δρ. 1 [1,20]

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία

Αἰμιλίου Ζολᾶ δρ. 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

« Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγι-

κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο-

ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου

Παύλου Καρίρ, μετὰ φρασὶς Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου

Μαντεγάσα, δραχ. 4,50 (4,60)

« Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεδέργης », μυθιστο-

ρία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς

Ἀκαδημίας δρ. 4,50 [4,70]

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἥτοι Σχηναὶ ἐν

Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ-

δοσις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσ-